

Екатерина Ненчева

Унила есен тихо стъпва в
долината...

Унила есен тихо стъпва в долината,
полето сепнато мълчи.
Смутено милва слънцето цветята
със сетни ледени лъчи.

Пред сетните лъчи студени –
усмихват се цветята пак...
в усмивка тъжна, скриват те смутени
печал по сетний слънчев зрак.

КРАЙ

Източник: <http://home.arcor.de/roumen/stories/kateto.htm>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6501>]